

Colding: Jeg kan bestemt forsikre den næstforegaaende Taler (Bramsen) i Anledning af hans Ytring om Officerernes Deltagelse i Krigen og om, at de maatte være glade ved at komme i Krig, at det vare vi ogsaa. Specielt i 1848 var Glæden i Armeen ganske overordentlig stor blandt de kommanderende, men Følgen deraf var ogsaa, at de gjorde noget ganske overordentligt — baade Officerer og Uderofficerer — med den lille Styrke, de havde under deres Kommando. Det er det, der skal hædres, naar man da i det hele taget skal hædre dem, der have deltaget i denne Krig. Den ærede Folketingsmand hører jo vistnok selv til dem, som gerne ville høste Anerkendelse for deres Flid og meget Arbejde i forskellige Retninger. Naar det ærede Medlem har arbejdet for et eller andet Forslag her, og det gaar igennem, vil han vistnok føle sig glad ved, at hele Rigsdagen ser paa ham med anerkendende Øjne og siger: det er en Mand, der kan og vil arbejde og arbejder godt og bringer noget igennem. Det gaar nu saaledes her i Verden, at Folk, der gøre deres Pligt, ogsaa ønske Anerkendelse derfor, og naar Officerer og Uderofficerer, hvis der kommer Krig igen, gøre deres Pligt lige saa godt som tidligere i Krigen 1848—50, maa man heller ikke nægte dem en saadan Anerkendelse, hvis man da ønsker, at de skulle bringe Sejr hjem for gamle Danmark. Det ærede Medlem gør sig skyldig i en ulogisk Opfattelse, naar han bygger paa den Forskel, at de værnepligtige i Modsætning til Befalingsmændene ikke gik frivillig med. Det gjorde de ikke; men det var deres Pligt lige saa vel som Officerernes og Uderofficerernes at udføre deres Tjeneste tilfredsstillende. Vilde han være rigtig konsekvent, maatte han sige, at kun de vare virkelig frivillige, som vare gaaede med som frivillige, og at det kun er dem, som skulle have Hædersgave.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. C. Christensen): Jeg vil kun gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen). Det ærede Medlem vilde gøre opmærksom paa, at da vi stillede vort Forslag, vidste vi ikke, om Finansministeren vilde være med dertil eller

ikke. Nu vide vi det. Det er imidlertid ikke for os Grund til enten at forlade Forslaget eller at stille et andet. Vi have nemlig endnu en Faktor tilbage, om hvis Stilling vi ville spørge, nemlig Landstinget. Det er da rimeligt, at Forslaget kommer op i det andet Ting, og jeg kan fuldt ud slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard) opfordrede det høje Ting til, nemlig skyndsomst at sende Forslaget derop. Det er en underlig Bebrejdelse, vi faa fra Højres Side, at vi ikke have spurgt Finansministeren om hans Stilling til Sagen, inden vi fremsatte vort Forslag. Denne Bebrejdelse hørte vi forleden, og den er fremsat i Pressen og andre Steder. Men samtidig høre vi, at Højre heller ikke har spurgt Finansministeren, da det stillede sit Ændringsforslag. Jeg forstaar da ikke Bebrejdelsen mod os.

Bramsen: Jeg vil dog bede det ærede Medlem for Lyngby (Colding) om at overveje, om jeg har sagt noget som helst, som kunde blive til Forklejnelser for den danske Officersstand, eller noget som helst, der kunde nødvendiggøre nogen af de Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med. Jeg har henledet Opmærksomheden paa den faktiske Forskel, som bestaar mellem Officerer og saavel det værnepligtige Mandskab som de frivillige, og jeg tror, det vil være berettiget at gøre denne Forskel gældende. Jeg kan ikke komme bort fra, at hvis jeg var Officer og havde mit halve Liv igennem faaet Uddannelse fra Statens Side — og det en overordentlig kostbar Uddannelse — og jeg kom i Krig og saaledes opfyldte det Kald, jeg havde valgt mig, og kom hjem igen uden at have lidt nogen Men, vilde jeg ikke gøre Regning paa at komme i Betragtning ved Uddelingen af en Hædersgave, hvis en saadan skulde blive given til det værnepligtige Mandskab og de frivillige menige. Det er min Opfattelse. Det ærede Medlem for Lyngby kan have en anden Opfattelse, og den kan være rigtigere, men det staar fast, at jeg ikke har sagt og ikke villet sige et eneste Ord, der kan blive til Forklejnelser for det udmærkede Arbejde, Officererne i 1848 sikkert have udrettet.